

**UCAPAN PERDANA MENTERI KETIKA MEM-
BENTANGKAN RANG UNDANG-UNDANG
(PINDAAN) PERLEMBAGAAN DI DEWAN
RAKYAT PADA 23HB FEBRUARI, 1971**

Tuan Speaker,

Saya suka mencadangkan supaya Rang Undang-undang yang bertajuk "Akta (Pindaan) Perlembagaan" dibaca bagi kali yang keduanya.

Tuan Yang Dipertua,

Saya suka mohon izin Tuan Yang Dipertua iaitu sambil menerangkan Rang Undang-undang ini dalam Bahasa Malaysia saya terpaksa bercakap di tempat-tempat yang mustahak dalam Bahasa Inggeris untuk hendak memberi pengertian yang jelas terutama sekali kepada Ahli-ahli yang datang dari Malaysia Timur.

Tuan Speaker,

Saya merasa yakin dan percaya bahawa Ahli-ahli Yang Berhormat sekelian berada di dalam Dewan ini dengan perasaan yang penuh gembira kerana dengan izin Allah kita telah dapat mengadakan semula persidangan Parlimen. Saya juga percaya bahawa tuan-tuan sekelian mempunyai penuh kesedaran betapa beratnya tanggungjawab tuan-tuan semua untuk menjaminkan supaya demokrasi berparlimen berjalan dengan licin dan sempurna di dalam negara kita ini.

Tatkala saya dilantik menjadi Pengarah Gerakan kira-kira dua puluh satu bulan dahulu iaitu pada 17hb Mei, 1969, tugas saya yang utama ialah mengembalikan keamanan dan ketenteraman. Saya juga bertanggungjawab untuk memelihara supaya pentadbiran negara berjalan dengan licin dan lancar dan menimbulkan balik perasaan harmoni dan percaya mempercayai di antara berbagai kaum di negara kita ini. Dengan adanya bantuan dan kerjasama dari semua pihak, saya telah dapat menjalankan tugas-tugas saya ini dengan sempurna. Dalam pada itu, saya sentiasalah memikir dan menjalankan berbagai-bagai usaha untuk mengembalikan balik keadaan dan suasana di dalam negara ini seperti sediakala supaya

dapatlah diadakan semula persidangan Parlimen di mana Ahli-ahli Yang Berhormat dapat melaksanakan tugas masing-masing sebagai wakil-wakil rakyat.

Sebagaimana yang tuan-tuan sedia maklum, kuasa sesebuah Kerajaan itu datanginya daripada rakyat. Kita semua berada di dalam Parlimen pada hari ini semata-mata kerana kita telah mendapat kepercayaan daripada rakyat. Kedudukan kita tidak lebih daripada menjadi pemegang amanah bagi pihak mereka itu. Harapan mereka yang utama sekali untuk kita melaksanakannya ialah supaya kita menjalankan kewajipan-kewajipan itu dengan rasa penuh kesedaran dan bertanggungjawab sehingga dapatlah sentiasa terpelihara perasaan harmoni di antara kaum. Oleh yang demikian, kita mestilah menjalankan perbincangan dan penyusunan dasar-dasar kita dengan cermat sambil mengingati dan menginsafi perasaan dan harapan-harapan rakyat di negara kita ini.

Tuan Speaker,

Masalah-masalah yang terbentang di hadapan kita sekalian bukanlah dapat dihuraikan dengan sewenang-wenangnya dengan tidak berpandukan kepada latar belakang sejarah perkembangan politik dan ekonomi Malaysia. Kita mesti menerima hakikat bahawa bangsa kita terdiri dari berbagai kaum yang masih belum sempurna dan kuat perpaduannya. Berbanding dengan negara-negara lain, negara kita masih muda dan pengalaman kita dalam perjalanan sistem demokrasi berparlimen kurang dari dua puluh tahun. Selain daripada itu, ekonomi negara kita bukan sahaja belum mencapai kemajuan yang sepenuhnya, tetapi juga mempunyai kedudukan yang jelas tidak seimbang di antara kaum-kaum yang ada di sini.

Sementara itu, kita juga mesti sedar bahawa di tengah-tengah masyarakat kita pada hari ini terdapat satu jenerasi baharu, terdiri daripada mereka yang telah menjadi dewasa selepas kita mencapai kemerdekaan. Mereka tidak tahu latar belakang politik yang terdapat ketika kita memperjuangkan kemerdekaan negara dan dengan sebab itu tidak faham kompromi-kompromi yang telah dipersetujui pada masa itu di antara kaum-kaum bagi menjayakan perjuangan kita. Satu lagi puak yang mesti kita hadapi ialah orang-orang yang tidak bertanggungjawab yang bercita-cita

hendak mendapatkan kuasa dengan cara menghasut dan membangkitkan perasaan sentimen, menimbulkan rasa bimbang dan curiga mencurigai antara kaum-kaum.

Inilah hakikat-hakikat yang kita mesti jadikan panduan tatkala kita menyusun rancangan-rancangan bagi mengatasi berbagai-bagai rupa masalah yang dihadapi oleh bangsa dan negara kita semasa kita melangkah masuk pada satu babak baharu dalam sejarah negara kita ini.

Persidangan kita pada hari ini terlambat dua puluh bulan dari masa yang sepatutnya. Saya juga sama merasa kesal seperti Ahli-ahli Yang Berhormat sekalian tetapi kita semua tahu sebab-sebabnya. Kekacauan bulan Mei 1969 merupakan satu detik hitam di dalam sejarah negara kita, tetapi dengan izin Allah, kita telah dapat merancangkan dasar-dasar dan mengambil tindakan-tindakan yang tegas dan berkesan untuk menyelamatkan bangsa dan negara kita dari terjerumus ke dalam gaung yang dalam. Sungguhpun pada hari ini keadaan dan suasana pada umumnya telah puleh seperti sediakala, tetapi tidaklah sayugia kita melupakan pengajaran-pengajaran dan pengalaman-pengalaman yang kita telah perolehi dari kejadian 13 Mei itu.

Memanglah mudah bagi kita membiarkan sahaja masalah-masalah itu berlanjutan sambil mengharapkan bahawa satu masa nanti ianya akan hilang dengan sendirinya. Tetapi sesebuah negara itu tidak dapat diperintah semata-mata berasaskan kepada harapan dan jangkaan. Jika kita tidak bertindak untuk mengambil langkah yang perlu sekarang ini, maka kita boleh dikutuk oleh rakyat kerana melakukan kesalahan tidak menyempurnakan tanggungjawab yang telah diamanahkan kepada kita. Saya yakin tiap-tiap seorang dari kita ingin mengelakkan dari berulangnya lagi peristiwa 13 Mei itu di negara kita ini kerana kesan-kesan yang lebih dahsyat dan meluas akan timbul kiranya kejadian itu berlaku lagi. Kita telah menanggung kerugian yang besar dan mendapat pengalaman yang pahit dari perbuatan-perbuatan yang tidak bertanggungjawab dan tidak sopan sekumpulan kecil orang-orang yang berniat hendak menimbulkan kekacauan dan huruhara. Sekarang kita mesti bertindak dengan tegas kerana apa yang kita pertaruhkan ialah untung nasib bangsa dan negara kita.

Mr Speaker,

Sir, We meet today some twenty months late. I regret this as much as any Member of this House but we all know why this has had to be so. The disturbances of May 1969 mark the darkest period in our national history. By dint of prudent and imaginative policies, we have carefully moved ourselves away from the abyss which then confronted us. Today life has generally returned to normal. But we shall be extremely foolish and irresponsible if we forget the lessons of 13 May. It is easy for us to do nothing now and to hope that somehow things will turn out all right. But a country cannot be governed upon hopes. If we do not act, or if we do not take precautions now, we shall stand condemned before our people as failing in our duty. Surely everyone wants to ensure that the tragedy of 13th May will never ever be repeated in this country. Such a calamity, if it should occur, would be more widespread and more catastrophic in its consequences. We have already paid a heavy price for the irresponsibility and indiscipline of a small group of people who were out to bring trouble and chaos. We cannot take chances now because what is at stake is the very survival of our nation.

The lessons of the 13th May tragedy must never be forgotten. Let us not debate and dispute about what started it or how it happened lest debating and disputing among ourselves, we shall lose sight of the common enemy: namely, those irresponsible elements who sought to sow mistrust and a sense of insecurity among the races and to exploit these sensitivities to their own advantage. The election campaign in April and May 1969 provided these irresponsible elements with the opportunity to arouse racial emotions to a pitch. These elements created fear and anger by questioning and ridiculing the provisions of the Constitution relating to Bahasa Malaysia and the special position of the Malays, which further exacerbated the growing sense of insecurity felt by the Malays when they see the widening gap between them and the non-Malays particularly in the economic and educational spheres. Some of these irresponsible elements created dissatisfaction by deliberately and exaggeratedly misrepresenting the implementation of these provisions and also by advocating their deletion from the Constitution. Yet others created fear and mistrust that the legitimate interests of the non-Malays as provided for in the Constitution would be eroded.

Tuan Speaker,

Marilah kita sekalian sematkan di dalam hati dan ingatan kita pengajaran-pengajaran yang kita telah perolehi dari peristiwa 13 Mei, dan janganlah kita bincang dan bahaskan lagi tentang apa yang menyebabkan tercetusnya peristiwa itu dan bagaimana ianya bermula kerana ini mungkin akan melupakan kita kepada musuh kita yang sebenarnya, iaitu anasir-anasir yang tidak bertanggungjawab yang kerjanya menanamkan benih-benih syak wasangka dan perasaan bimbang di kalangan kaum-kaum serta menggunakan perkara-perkara sensitif untuk faedah diri mereka sendiri. Anasir-anasir yang tersebut telah mendapat kesempatan yang besar untuk membangkitkan perasaan perkauman apabila kempen Pilihanraya berjalan dalam bulan April dan Mei, 1969. Mereka sengaja menimbulkan perasaan takut dan marah dengan cara mempersoal dan mempersenda-sendakan syarat-syarat dalam Perlembagaan mengenai dengan Bahasa Malaysia dan kedudukan istimewa orang-orang Melayu. sehingga memburukkan lagi perasaan tidak terjamin yang dirasai oleh orang-orang Melayu apakala mereka melihat bagaimana luasnya jurang perbezaan di antara mereka dengan orang-orang yang bukan Melayu terutamanya sekali di dalam lapangan ekonomi dan pelajaran. Setengah daripada anasir-anasir yang tidak bertanggungjawab itu telah mencetuskan rasa tidak puas hati dengan cara sengaja memberi keterangan-keterangan yang salah mengenai dengan pelaksanaan syarat-syarat Perlembagaan yang tersebut itu dan juga menghapuskan syarat-syarat tersebut dari Perlembagaan. Satu pihak lagi dari anasir-anasir itu telah menimbulkan rasa takut dan tidak percaya dengan mengatakan bahawa kepentingan-kepentingan yang sah orang-orang bukan Melayu sebagaimana yang termaktub di dalam Perlembagaan itu hendak dicabuli.

Tuan Speaker,

Kita mestilah menginsafi hakikat yang sebenarnya sebagaimana yang terdapat di Malaysia pada hari ini. Oleh kerana peristiwa 13 Mei itu masih jelas di dalam ingatan kita, maka perlulah kita bersikap tegas untuk menunjukkan keazaman kita hendak mengekal dan memelihara kekuatan demokrasi bagi menentang gerakan-gerakan tipu helah anasir-anasir yang tidak bertanggungjawab itu. Kita mestilah menunjukkan bukti-bukti bahawa kita benar-benar tegas di dalam kata-kata kita hendak menghapuskan segala

peluang yang boleh digunakan oleh anasir-anasir itu untuk merosakkan suasana atau susunan politik kita. Pendek kata, kita tidak akan membiarkan sekumpulan kecil menyalahgunakan kebebasan yang telah diberi itu sehingga menjahanamkan hak kebebasan kita.

Tuan Speaker,

Dengan bersidangnya semula Parlimen, maka kita semua hari ini sedar akan harapan besar hasrat kita dan hasrat hati rakyat negara ini. Saya menaruh harapan yang tinggi bahawa dengan tindakan kita meluluskan Rang Undang-undang yang sedang dibincangkan di dalam Dewan ini maka akan terhapuslah perasaan syak dan waham di kalangan seluruh rakyat negara ini. Saya juga berharap setelah mendengar perbincangan-perbincangan kita di sini, mereka akan merasa yakin bahawa sekalipun kita mempunyai pegangan-pegangan politik yang berlainan, tetapi kita bersatu di dalam usaha hendak memelihara keamanan dan keteguhan negara dan perpaduan serta keharmonian rakyat.

Maka dengan sebab yang saya sebutkan tadi, Kerajaan telah mengambil keputusan untuk mengemukakan Rang Undang-undang yang ada di hadapan tuan-tuan pada hari ini dengan tujuan hendak meminda beberapa peruntukan di dalam Perlembagaan. Kita mempunyai dua tujuan yang utama yang sangat penting.

Pertama, pindaan-pindaan itu bermaksud untuk menyekat perbincangan awam atas perkara-perkara yang sensitif supaya dengan itu dapatlah demokrasi berparlimen berjalan dengan licin di negara kita ini. Keduanya ialah bertujuan untuk membetulkan menerusi undang-undang beberapa perkara yang tidak seimbang di kalangan kaum-kaum. Kerajaan telah mengambil masa yang panjang untuk memikir dengan teliti sebelum daripada membuat keputusan hendak mengemukakan pindaan-pindaan yang tersebut di dalam Dewan ini. Kita telah mendapat kesempatan untuk mengadakan perbincangan-perbincangan yang berfaedah secara berterus terang di dalam Majlis Perunding Negara atau National Consultative Council. Kita yakin dan percaya bahawa pindaan-pindaan itu adalah mustahak memandang kepada keadaan dan suasana yang terdapat pada masa ini dan tidak syak lagi bahawa pindaan-pindaan itu dipersetujui oleh sebilangan besar rakyat yang suka melihat supaya keharmonian di antara kaum tidak terjejas.

Sekarang saya suka menjelaskan pindaan-pindaan yang dicadangkan satu persatu.

Pindaan yang pertama yang terkandung di dalam Fasal 2 Rang Undang-undang ini ialah mengenai dengan Article 10 dalam Perlembagaan. Pindaan ini ialah bertujuan untuk mencegah sesiapa juaupun membuat kenyataan-kenyataan yang boleh menyentuh perasaan sensitif kaum-kaum yang ada di negara kita ini. Caranya ialah dengan memberi kuasa kepada Parlimen untuk meluluskan undang-undang yang mencegah perbuatan mempersoalkan sebarang perkara, hak, kedudukan, taraf, keistimewaan, kedaulatan atau hak mutlak yang ditentukan atau dilindungi oleh peruntukan-peruntukan dalam Bahagian III (yang mengandungi peruntukan-peruntukan berkaitan dengan kerakyatan); Article 152 (mengenai dengan Bahasa Kebangsaan dan bahasa kaum lain); Article 153 (mengenai dengan kedudukan istimewa orang-orang Melayu dan kepentingan sah kaum-kaum lain), dan Article 181 (mengenai dengan kedaulatan Raja-raja).

Sebagaimana Ahli-ahli Yang Berhormat sedia maklum, hak kebebasan bercakap dan mengeluarkan fikiran di bawah Article 10 Fasal 1 (a) dalam Perlembagaan telahpun tertakluk kepada peruntukan di bawah fasal 2 (a) kepada Article itu yang memberi kuasa kepada Parlimen membuat undang-undang untuk mengenakan "sekatan-sekatan yang didapati perlu atau mustahak demi kepentingan keselamatan Persekutuan atau mana-mana bahagiannya, perhubungan persahabatan dengan negara-negara lain, ketenteraman awam atau akhlak dan sekatan-sekatan yang dimaksudkan untuk melindungi keistimewaan Parlimen atau mana-mana Dewan Negeri atau untuk mengelakkan penghinaan terhadap Mahkamah, fitnah ataupun perbuatan mengapikan supaya dilakukan sesuatu kesalahan."

Jika sekatan-sekatan yang tersebut dalam Fasal 2 (a) itu diterima dan difikirkan perlu, maka tentulah lebih perlu lagi dikenakan sekatan-sekatan ke atas perbuatan mempersoalkan peruntukan yang penting dan asasi yang terkandung di dalam Perlembagaan itu memandangkan kepada pengalaman yang baharu kita perolehi, kerana di atas asas-asas inilah bangsa kita telah dibina dan dengan sebab itulah satu Fasal baharu hendak dimasukkan di bawah Article 10 yang menghurai dan menjelaskan kuasa-kuasa Parlimen di bawah Fasal 2 (a).

Tuan Speaker,

Saya rasa tidaklah perlu saya menghuraikan satu persatu di dalam Dewan ini untuk menunjukkan bagaimana adilnya Perlembagaan Negara kita itu terhadap semua pihak dan ianya telah digubal hasil dari persetujuan yang telah dicapai oleh kaum-kaum yang besar di Malaysia setelah perundingan-perundingan secara berterus terang dan mendalam diadakan di antara kita sesama sendiri sebelum daripada kita mencapai kemerdekaan.

Mr Speaker,

It is hardly necessary for me in this House to expound upon the careful and balanced character of the Constitution which was so painstakingly negotiated and agreed upon by the major races in Malaysia before we attained independence. Part III of the Constitution relates to the provisions regarding citizenship. Let those who are citizens of Malaysia under its provisions be ensured clearly that their rights shall not be challenged. This is surely important to them so that whatever fears may have been aroused will now be set at rest.

Now, the basic provisions relating to the acquisition of citizenship represented a fair and balanced compromise. The same careful and balanced approach runs through the other provisions of the Constitution protecting the legitimate rights of all races in Malaysia. Thus the provisions relating to the special position of the Malays are balanced by the guaranteed protection of the legitimate interests of the other communities and by the other communities and by the citizenship provisions to which I have referred. The provisions relating to the positions of Bahasa Malaysia as the sole official and National Language is balanced by the guarantee for the use of the languages of other races other than for official purposes. As regards the provision relating to the sovereignty of the Rulers, surely no one will disagree that their position should never be open to attack or challenge. Any self respecting people will surely want to ensure that the position of its Rulers should not be subject to debate in the political arena.

These are the main provisions of our Constitution relating to issues which may be regarded as sensitive. These must be removed from the realm of public discussion which could lead to the

exploitation of these issues by irresponsible elements to the detriment of all our people. The careful and balanced provisions of our Constitution guaranteeing legitimate interests of all races in Malaysia are the very foundation upon which this nation exists. To challenge them is to challenge the very principle upon which the nation rests. Tragically, they have been challenged. The consequences are only too well-known to all of us. It is not only in the interest of all of us that they should be protected. It is also surely right that the very foundation of the nation should not be the subject of divisive and dangerous debate.

Tuan Speaker,

Seperti saya telah terangkan Perlembagaan kita telah meletakkan syarat yang adil kepada semua pihak mengenai dengan kewarganegaraan. Begitu juga peruntukan-peruntukan yang lain di dalam Perlembagaan itu mengenai dengan perlindungan ke atas hak-hak yang sah bagi semua kaum di Malaysia.

Misalnya, peruntukan-peruntukan berhubung dengan kedudukan istimewa orang-orang Melayu adalah diseimbangkan dengan jaminan yang diberi untuk melindungi kepentingan yang sah bagi kaum-kaum lain dan juga peruntukan kewarganegaraan yang telah pun saya sebutkan tadi. Peruntukan berhubung dengan kedudukan Bahasa Malaysia sebagai Bahasa rasmi dan Bahasa Kebangsaan yang tunggal adalah diseimbangkan dengan jaminan bahawa bahasa kaum lain boleh digunakan selain daripada untuk tujuan-tujuan rasmi. Berhubung dengan peruntukan mengenai dengan kedaulatan Raja-raja, saya percaya tidak sesiapa pun hendak mencabar kedudukan Raja-raja itu menjadi bahan perbahasan dalam gelanggang politik.

Inilah perkara-perkara yang termaktub di dalam Perlembagaan kita yang boleh disifatkan sebagai soal-soal yang sensitif yang mesti dilarang siapa-siapa jua pun mengadakan perbincangan awam mengenai dengannya iaitu perkara-perkara yang boleh digunakan oleh anasir-anasir yang tidak bertanggungjawab untuk merosakkan perpaduan rakyat. Saya suka menegaskan di sini bahawa peruntukan yang menjadi asas negara kita ini patutlah dipelihara bukan sahaja kerana menjaga kepentingan-kepentingan kita bahkan kerana ianya terlampau suci untuk dijadikan bahan-bahan perbahasan yang merbahaya.

Tuan Speaker,

Sekarang sukalah saya menjelaskan pula bahawa kuasa hendak diberikan kepada Parlimen untuk mengenakan larangan-larangan mengadakan perbincangan awam di atas peruntukan-peruntukan sensitif itu tidaklah termasuk perbincangan tentang pelaksanaan peruntukan-peruntukan itu.

Tuan-tuan tentulah bersetuju bahawa peruntukan sensitif itu tidaklah patut menjadi bahan untuk perbincangan awam, tetapi tidaklah didapati adil kiranya cara-cara pelaksanaan peruntukan-peruntukan yang tersebut disekat daripada dibahas iaitu setakat yang mengenai dengan perbuatan-perbuatan menyalah gunakan kuasa-kuasa untuk melaksanakan peruntukan-peruntukan perlembagaan itu oleh Kerajaan atau mana-mana pihak yang berkuasa. Adalah dicadangkan iaitu perkara-perkara yang boleh dipersoalkan itu akan ditentukan di dalam sebuah undangan yang akan dikemukakan ke Parlimen tidak berapa lama lagi. Tidak siapa pun dapat mendakwa bahawa ianya mempunyai kebijaksanaan dan tidak melakukan kesalahan, dan kami dalam Kerajaan sentiasa sanggup menerima sebarang pandangan-pandangan dan syor-syor tentang cara-cara bagaimana peruntukan-peruntukan itu dapat dilaksanakan. Kita telah mengakui bahawa adalah untuk kepentingan kita bersama bahawa peruntukan-peruntukan itu diberi perlindungan, dan kita juga mengakui bahawa adalah bagi faedah kita semua untuk menjamin supaya peruntukan-peruntukan itu dilaksanakan dengan adil dan saksama supaya tercapailah tujuan-tujuan dan maksud-maksud diadakan peruntukan-peruntukan tersebut.

Tuan Speaker,

Sekarang saya beroleh pula kepada pindaan yang kedua iaitu Fasal 3 dalam Rang Undang-undang itu yang bermaksud hendak meminda Article 63 dalam Perlembagaan berhubung dengan keistimewaan Ahli-ahli Parlimen yang menjamin bahawa mereka tidak akan dibawa ke pengadilan mahkamah di atas sebarang perkara yang mereka ucapkan dalam perbincangan dalam salah satu Dewan atau dalam mana-mana Jawatankuasa Dewan. Kita bercadang hendak memasukkan satu Fasal baharu dalam Article 63 yang bertujuan bahawa seseorang Ahli Parlimen yang dituduh melakukan kesalahan di bawah mana-mana Undang-undang yang diluluskan oleh Parlimen menurut di bawah Article 10 (4) sebagaimana yang dipinda dengan Fasal 2 Rang Undang-undang ini,

maka Ahli itu tidak berhak mendapat perlindungan di bawah Article 63 (2). Sehingga Parlimen dapat meluluskan undang-undang di bawah Fasal 4 Article 10, maka Akta Asutan, 1948 atau Sediton Act, 1948 seperti yang dipinda di bawah Ordinan (Kuasa-kuasa Perlu) Dharurat 45, 1970, adalah berjalan kuatkuasanya. Pindaan yang ketiga ialah Fasal 4, dalam Rang Undang-undang itu memberi kesan yang sama kepada Article 72 kepada Perlembagaan berhubung dengan keistimewaan yang sama bagi seorang Ahli Dewan Undangan bagi mana-mana negeri di Malaysia.

Tuan Speaker,

Saya memanglah sedar bahawa Ahli-ahli Parlimen dan Ahli-ahli Dewan Undangan Negeri adalah terdiri dari mereka yang bertanggungjawab. Tetapi kita semua tahu bahawa apa yang kita katakan di sini adalah dirakamkan dalam Peringatan Mesyuarat Dewan dan terus dilaporkan oleh alat-alat sebaran am. Jika kita hendak melarang perkara-perkara sensitif itu dibincang dengan secara awam dengan memberi kuasa kepada Parlimen meluluskan undang-undang bagi menghadkan kebebasan bercakap mengenai dengan hal-hal itu, dan membolehkan diambil tindakan undang-undang ke atas mereka yang dituduh melakukan kesalahan melanggar undang-undang yang tersebut itu, maka tentulah patut dan adil bahawa Ahli-ahli Parlimen atau mana-mana Ahli Dewan Negeri juga tertakluk kepada dakwaan itu kiranya kita sendiri melanggar undang-undang yang tersebut.

Kita patutlah sedar bahawa Ahli-ahli Parlimen dan Ahli-ahli Dewan Negeri sentiasalah mendapat perhatian istimewa dari orang ramai dan ucapan-ucapan mereka di dalam Dewan adalah menarik perhatian rakyat. Jika Ahli-ahli Yang Berhormat dibenarkan menimbul dan membangkitkan soal-soal sensitif dalam Dewan dengan tidak tertakluk kepada kuatkuasa undang-undang. maka tidaklah bererti pindaan yang dicadangkan dalam Fasal 2 Rang Undang-undang ini. Dewan ini telahpun bersetuju bahawa kebebasan berucap dalam dewan ini tidak bererti seseorang Ahli itu boleh menyentuh perkara yang boleh membangkitkan perasaan kaum dan mengancam kedudukan kaum-kaum di negara ini. Tegahan ini telah ditetapkan dalam Peraturan 36 kepada Peraturan Majlis Mesyuarat Dewan Rakyat yang menentukan bahawa adalah salah pada peraturan menggunakan perkataan-perkataan yang harus membangkitkan perasaan bersakit-sakit

hati atau bermusuhan-musuhan di antara satu kaum dengan satu kaum lain dalam negara ini. Saya percaya Ahli-ahli Yang Berhormat semua bersetuju bahawa Peraturan ini tidak memadai untuk tujuan-tujuan yang dimaksudkan memandang kepada suasana yang terdapat pada hari ini. Saya rasa tidaklah memadai dengan kuasa yang ada pada Speaker untuk memerintah Ahli-ahli Dewan menarik balik kata-katanya setiap kali mereka melanggar Peraturan 36 itu. Ini bukan sahaja memberatkan tanggungjawab Tuan Speaker yang mesti memberi keputusan dalam sekelip mata pada tiap-tiap kali kejadian itu berlaku, tetapi yang pentingnya kata-kata merbahaya telah terhambur dan tidak dapat dipadamkan lagi. Oleh yang demikian, Ahli-ahli Yang Berhormat mestilah juga tertakluk kepada tindakan-tindakan undang-undang di atas kata-kata mereka yang merbahaya itu seperti orang awam. Adalah dicadangkan bahawa Ahli-ahli Dewan Parlimen dan Ahli-ahli Dewan Undangan Negeri yang didapati melanggar Undang-undang ini hanya akan dibicarakan oleh Hakim Mahkamah Tinggi, Akta Asutan, 1948 akan dipinda sewajarnya untuk mengadakan peruntukan itu.

Tuan Speaker,

Sekarang saya berpaling pula kepada Fasal 5 dalam Rang Undang-undang itu yang bermaksud hendak meminda Article 152 kepada Perlembagaan berhubung dengan Bahasa Kebangsaan dengan menentukan pengertian perkataan-perkataan "tujuan-tujuan rasmi" atau official purpose dalam Article itu. Perlembagaan telah menentukan bahawa Bahasa Malaysia hendaklah menjadi Bahasa Kebangsaan dengan tidak menghalang atau mencegah penggunaan bahasa-bahasa lain terkecuali untuk tujuan-tujuan rasmi. Sebagaimana yang Ahli-ahli Yang Berhormat sedia maklum perkataan-perkataan "tujuan-tujuan rasmi" dalam Article itu tidak dihuraikan pengertiannya. Oleh yang demikian, adalah dicadangkan supaya perkataan-perkataan itu diberi pengertian yang jelas dengan cara ditambah satu Fasal yang baharu yang menentukan bahawa perkataan-perkataan itu bermakna sebarang tujuan Kerajaan, samada Kerajaan Persekutuan atau Negeri, termasuklah mana-mana tujuan untuk pihak berkuasa awam. Saya rasa pengertian ini sangatlah berguna dan perlu untuk menjelaskan lagi tujuan yang telahpun sedia difahamkan.

Tuan Speaker,

Saya suka memberi jaminan kepada Ahli-ahli Yang Berhormat dari Sabah dan Sarawak bahawa pindaan-pindaan kepada Fasal ini sebagaimana yang telah saya terangkan tadi tidaklah sekali-kali akan mencatitkan Article 161 yang menentukan bahawa bahasa Inggeris boleh digunakan dalam kedua-dua buah Negeri yang tersebut untuk selama masa sepuluh tahun selepas daripada Hari Malaysia.

Sir, I would like to assure Honourable Members from Sabah and Sarawak that the amendments to this Clause as stated above, would not in any way affect Article 161 which provides for the use of English in these two States for the period of ten years after Malaysia Day.

Tuan Speaker,

Berpaling kepada Fasal 6 dalam Rang Undang-undang ini, yang terbahagi kepada tiga bahagian, yang tujuannya untuk membuat beberapa pindaan kepada Article 153, saya bercadang hendak menjelaskan terlebih dahulu Fasal 6 (a) dan 6 (c) bersekali. Fasal 6 (a) dalam Rang Undang-undang ini bertujuan hendak meminda Article 153 dengan memasukkan selepas sahaja perkataan "Melayu" di mana-mana yang tersebut dalam Article itu, perkataan "dan bumiputera mana-mana Negeri Borneo".

Fasal 6 (c) dalam Rang Undang-undang itu cuma merupakan satu penghuraian sahaja dan bertujuan supaya dimasukkan satu Fasal baharu (9A) kepada Article 153 yang menghuraikan pengertian perkataan-perkataan "bumiputera Negeri-negeri Borneo" sebagai mempunyai erti yang sama dengan pengertian yang telah dicatit dalam Article 161A kepada Perlembagaan. Saya rasa tidaklah perlu saya menerangkan tujuan pindaan ini.

Turning next to Clause 6 of the Bill, which is in three parts and which seeks to make amendments to Article 153, I propose to deal first with Clauses 6 (a) and 6 (c) together. Clause 6 (a) of the Bill seeks to amend Article 153 by inserting immediately after the word "Malays" whenever it appears in the Article, the words "and natives of any of the Borneo States". Clause 6 (c) of the Bill is merely explanatory and seeks to insert a new Clause (9A) to Article 153

which defines the expression "natives of the Borneo States" as having the meaning which it already has in Article 161A of the Constitution. I do not think that this will require any comment.

Tuan Speaker,

Mengenai dengan pindaan yang terkandung dalam Fasal 6 (a) kepada Rang Undang-undang itu, saya juga percaya bahawa pindaan dapat diterima oleh semua pihak. Tujuan asas bagi Article 153 itu ialah untuk memberi kesempatan kepada orang-orang Melayu maju dengan lebih pesat supaya dapat pada satu masa kelak mereka bertanding dengan orang-orang bukan Melayu dengan mempunyai syarat-syarat kelayakan dan kebolehan yang sama, kerana pada masa ini adalah diakui bahawa orang-orang Melayu belum mencapai kemajuan yang sama pesat dengan orang-orang bukan Melayu. Hakikat yang sama seperti ini terdapat juga di kalangan bumiputera Negeri-negeri Malaysia Timur. Oleh yang demikian, pindaan yang dicadangkan itu memanglah logik. Saya patutlah mengemukakan bersekali Fasal 8 kepada Rang Undang-undang itu yang bertujuan untuk meminda Article 161A Perlembagaan. Pindaan ini ialah untuk menyelaraskan dengan pindaan dalam Fasal 6 Rang Undang-undang ini dan saya fikir tidak perlulah saya menerangkan dengan lebih lanjut.

Tuan Speaker,

Saya suka menjelaskan bahawa cadangan membuang Fasal (1), (2) dan (3) dalam Article 161A telah dibuat dengan permintaan Kerajaan-kerajaan Sabah dan Sarawak menurut sebagaimana Laporan Jawatankuasa Antara Kerajaan atau Inter-Governmental Committee Report. Dengan terhapusnya Fasal (1) dalam Article 161A, kedudukan bumiputera dalam kedua-dua buah Negeri ini tidaklah sekali-kali akan tercacat kerana mereka akan terus mendapat keistimewaan-keistimewaan yang sama di bawah pindaan yang dicadangkan itu. Maka dengan terhapusnya Fasal (2), bumiputera dalam kedua-dua buah Negeri itu akan mendapat kedudukan yang lebih baik kerana mereka akan dapat keistimewaan-keistimewaan yang diberi oleh Article 153 bukan sahaja di Sabah dan Sarawak tetapi juga di Malaysia Barat.

Oleh kerana tujuan meminda Article 161A itu untuk meletakkan bumiputera di Sabah dan Sarawak sama taraf dengan orang-orang Melayu di Negeri-negeri Malaysia Barat, maka perlulah Fasal (3)

itu dibuang, kerana jika tidak maka syarat-syarat itu akan bercanggah. Keistimewaan-keistimewaan yang boleh diberi oleh Yang Dipertuan Agung menurut Article 153 kepada bumiputera Sabah dan Sarawak ialah mengenai dengan perkara-perkara Federal sahaja, iaitu perkara yang di bawah kekuasaan Kerajaan Pusat. Pindaan-pindaan ini tidaklah sekali-kali akan mencacatkan kuasa-kuasa Negeri untuk memberi keistimewaan-keistimewaan kepada bumiputera-bumiputera di dalam kedua-dua buah Negeri yang tersebut dalam perkara-perkara yang terletak di dalam kekuasaan Negeri itu. Dengan pindaan-pindaan ini, maka jelaslah bahawa bumiputera Sabah dan Sarawak adalah diletak kepada satu kedudukan yang sama dengan orang-orang Melayu dalam Negeri-negeri di Malaysia Barat.

Sir, I would like to explain that the proposal to delete Clauses (1), (2) and (3) of Article 161A was made at the request of Sabah and Sarawak Governments in accordance with the Inter-Governmental Committee Report. By the deletion of Clause (1) of Article 161A, the position of the natives in these two States will not be adversely affected in any way as they will continue to enjoy the same privileges under the proposed amendments. Now, the deletion of Clause (2) will enhance the position of the natives of the two States in that they will now be able to enjoy the privileges accorded by Article 153 not only in Sabah and Sarawak but also in West Malaysia.

As the intention of amending Article 161A is to place the natives in Sabah and Sarawak on the same status as the Malays in the States of West Malaysia, it is necessary that Clause (3) should be deleted, as otherwise there will be anomalies. The privileges that the Yang Dipertuan Agung can give under Article 153 to the natives of Sabah and Sarawak will only be in respect of Federal matters, i.e., matters under the jurisdiction of the Federal Government. These amendments will not in any way affect the powers of the State to provide privileges to the natives in the two States in matters which are under their jurisdiction. By these amendments, it can now be clearly seen that the natives of Sabah and Sarawak are placed exactly in the same position as the Malays in the States of West Malaysia.

Tuan Speaker,

Sekarang saya beralih pula kepada Fasal 6 (b) dalam Rang Undang-undang ini yang memberi kuasa kepada Yang Dipertuan

Agung selaras dengan kewajipan-kewajipan Baginda sebagaimana yang telah ditentukan di bawah Article 153 dalam Perlembagaan, untuk menjamin perizapan bagi orang-orang Melayu dan bumi-putera Negeri-negeri Borneo di tempat-tempat yang berpatutan banyaknya dalam universiti-universiti, maktab-maktab dan lain-lain pusat pelajaran yang lebih tinggi dari peringkat menengah di mana didapati lebih banyak calon-calon yang berkelayakan daripada tempat-tempat yang disediakan. Saya rasa perlu menjelaskan tujuan-tujuan Fasal 6 (*b*) ini. Saya telah pun menarik perhatian Dewan ini bahawa salah satu sebab yang membawa kepada tercetusnya kekacauan dalam bulan Mei, 1969 itu ialah bertambahnya perasaan tidak terjamin di kalangan orang-orang Melayu disebabkan jurang perbezaan yang mereka dapati di antara mereka dengan orang-orang yang bukan Melayu terutama sekali dalam bidang-bidang pelajaran dan ekonomi. Saya juga telah menerangkan bahawa salah satu daripada tujuan-tujuan besar kenapa kita mencadangkan pindaan-pindaan kepada perlembagaan ini ialah untuk membetulkan menerusi undang-undang keadaan tidak seimbang di dalam beberapa lapangan kehidupan rakyat. Cara-cara dan langkah-langkah yang lain perlu juga diambil untuk membetulkan keadaan yang tidak seimbang dalam lapangan-lapangan pelajaran dan ekonomi. Dalam bidang ekonomi Kerajaan telah mengadakan satu Rancangan Ekonomi Baharu yang bertujuan untuk menyusun balik ekonomi negara dengan maksud supaya dapatlah tiap-tiap kaum mengambil bahagian yang sama di dalam lapangan perniagaan dan perusahaan negara. Satu lagi perkara yang belum seimbang ialah pelajaran yang ada hubungan rapat dengan kemajuan ekonomi dan sosial.

Hari ini bilangan penuntut-penuntut dari semua kaum yang mempunyai kelayakan untuk melanjutkan pelajaran tinggi telah bertambah dengan banyaknya. Namun begitu, disebabkan oleh latar belakang sosio-ekonomi yang serba kurang dan kemudahan-kemudahan pelajaran yang tidak mencukupi di kawasan-kawasan luar bandar, maka kemajuan akademi penuntut-penuntut Melayu pada bandingnya tidaklah begitu baik seperti yang dikehendaki. Keadaan ini telah mengakibatkan tidak adanya imbangan antara kaum dalam beberapa kursus pengajian di universiti. Sebagai contohnya, di Universiti Malaya terdapat jurang bilangan yang luas antara penuntut-penuntut Melayu dengan bukan Melayu dalam setengah-setengah kursus. Angka-angka untuk membuktikan

kedudukan yang tidak seimbang itu ada tersiar dalam Kertas Putih yang bertajuk "Ke arah Keharmonian Negara", yang telah pun diisytiharkan. Sebagaimana yang tuan-tuan dapat saksikan, sungguhpun keadaan itu telah mula bertambah baik, tetapi kepesatannya tidaklah cukup memuaskan dan belum dapat memenuhi kehendak yang ada pada hari ini. Keadaan tidak seimbang di antara kaum-kaum itu akan menimbulkan berbagai akibat yang merbahaya kepada bangsa kita dan mestilah diatasi dengan seberapa segera yang boleh. Statistik angka-angka yang tersebut itu menunjukkan dengan jelas keadaan yang sebenarnya. Banyak lagi faktor-faktor dan angka-angka yang lain yang boleh mengesahkan keadaan yang merungsingkan itu. Angka-angka itu dapat menunjukkan dengan jelasnya bahawa orang-orang Melayu masih jauh tinggal ke belakang dalam beberapa jurusan pelajaran. Misalnya, dalam jurusan sains, bilangan siswazah bagi tahun 1970 ialah dua puluh dua orang Melayu daripada jumlah 493 dalam Fakulti Sains, seorang Melayu dari jumlah tujuh puluh satu orang dalam Fakulti Kejuruteraan atau Engineering, lima belas orang Melayu dari jumlah empat puluh sembilan orang dalam Fakulti Pertanian dan empat orang Melayu dari jumlah enam puluh tujuh orang dalam Fakulti Perubatan. Nyatalah bahawa keadaan ini sangatlah tidak adil dan tidak diingini untuk kepentingan negara. Kerajaan sedang mengatur langkah-langkah jangka panjang bagi memperbaiki kemudahan-kemudahan pelajaran dan memperbaiki lagi latar belakang sosio-ekonomi yang mundur bagi penuntut-penuntut di luar bandar. Sungguhpun begitu, satu penyelesaian yang segera perlu dibuat bagi mengatasi keadaan-keadaan yang terdapat sekarang ini.

Tuan Speaker,

Pada waktu ini Perlembagaan Universiti menetapkan bahawa universiti itu dikehendaki mengambil masuk kesemua penuntut-penuntut yang diberi biasiswa Kerajaan dengan syarat mereka mempunyai kelayakan-kelayakan yang diperlukan. Oleh yang demikian, mungkin dapat kita memudahkan penuntut-penuntut Melayu masuk ke Universiti dengan cara memberi biasiswa kepada mereka dengan tidak kira tentang latar belakang kewangan mereka. Sungguhpun begitu, tentulah cara yang seperti ini tidak adil kerana biasiswa kepada penuntut-penuntut Melayu yang berkelayakan mestilah diberi berasaskan kepada kebolehan mereka dan kedudukan kewangan mereka. Mungkin juga tujuan membetulkan

kedudukan yang tidak seimbang dalam fakulti-fakulti itu boleh tercapai dengan cara mengeluarkan arahan-arahan pentadbiran. Tetapi cara yang seperti itu harus menimbulkan silap faham dan salah pengertian. Oleh itu, perlulah kita mengkaji dan memperbetulkan soal ini dengan cara terus terang kerana ianya bukan sahaja mengenai dengan orang-orang Melayu bahkan satu masalah yang berkait dengan kepentingan kita semua. Oleh yang demikian, kita patut menerangkan masalah ini kepada seluruh rakyat supaya dapat mereka faham tujuan dan sebabnya kita mengambil tindakan yang tersebut itu. Di atas asas-asas inilah maka pindaan kepada Article 153 itu dicadangkan.

Tuan Yang Dipertua,

Saya suka mengambil kesempatan ini juga untuk memberi jaminan bahawa kuasa yang diberi kepada Yang Dipertuan Agung untuk memberi arahan kepada mana-mana Universiti, Maktab-maktab atau Pusat-pusat Pelajaran yang lebih tinggi daripada Tingkatan Menengah supaya merizabkan untuk orang-orang Melayu dan bumiputera bagi Negeri-negeri Borneo tempat-tempat yang berpatutan banyaknya akan dilaksanakan dengan cermat dan teliti. Tujuan pindaan-pindaan ini ialah untuk merizabkan tempat-tempat bagi kursus pelajaran yang tertentu di mana penuntut-penuntut Melayu dan bumiputera bagi Negeri-negeri Borneo yang terlampau kecil bilangannya. Dengan cara inilah keadaan yang tidak seimbang itu akan dapat diatasi dalam usaha-usaha hendak memelihara perpaduan negara. Saya suka menjelaskan bahawa pindaan yang dicadangkan kepada Article 153 dengan menambahkan satu Fasal baharu (8A) yang tertakluk kepada Fasal (1) dalam Article itu.

I would like to make it clear that the proposed amendment to Article 153 by adding a new Clause (8A) will be subject to Clause (1) of that Article which places the responsibility on the Yang Dipertuan Agung to safeguard not only the special position of the Malays but also the legitimate interests of the other communities.

Tuan Speaker,

Akhirnya saya suka menerangkan Fasal 7 dalam Rang Undang-undang itu yang bertujuan hendak meminda Article 159 (5) dalam Perlembagaan dengan mengadakan peruntukan bahawa selain daripada Article-article yang telah pun sedia tercatat dalamnya,

maka pindaan kepada peruntukan-peruntukan yang terkandung dalam Article 10 (4) Perlembagaan atau mana-mana undang-undang yang diluluskan menurut Article ini, Bahagian III Perlembagaan, Article 63 (4), Article 72 (4) dan Fasal 5 kepada Article 159 tidaklah boleh dibuat dengan tidak mendapat persetujuan Majlis Raja-raja.

Sebagaimana Ahli Yang Berhormat sedia maklum, Article 159 (5) telahpun menetapkan bahawa pindaan kepada Article 38, 70, 71 (1) dan 153 tidak boleh diluluskan melainkan dengan persetujuan Majlis Raja-raja.

Sir, I now turn, finally, to Clause 7 of the Bill, which seeks to amend Article 159 (5) of the Constitution by providing that in addition to the Articles of the Constitution enumerated therein, no amendment be made to the provisions contained in Article 10 (4) of the Constitution or any law passed there under, to Part III of the Constitution, to Article 63 (4), Article 72 (4) and to Clause (5) of Article 159 itself without the consent of the Conference of Rulers. As Honourable Members are aware, Article 159 (5) already provides that no amendment to Article 38, 70, 71 (1) and 153 shall be passed without the consent of the Conference of Rulers. I believe that the proposal to entrench further the sensitive provisions of the Constitution in this manner and to entrench Article 159 (5) itself will be generally welcomed as providing further assurances that these constitutional provisions safeguarding the legitimate interests of all races in this country would not be eroded.

Tuan Speaker,

Bagi penutupnya, saya suka menyatakan bahawa negara kita telah melalui krisis yang amat merbahaya dalam sejarahnya. Perasaan takut dan benci, marah dan curiga telah dibangkitkan. Marilah kita merenungkan dengan mendalam dan teliti sekarang manakah arah haluan yang kita hendak tuju. Marilah kita sama-sama mengingatkan bahawa perjalanan sistem demokrasi di negara kita ini mestilah memperhitungkan keadaan masyarakat berbilang kaum yang ada di sini. Negara kita belum pernah bertentang dengan cabaran yang kita hadapi sekarang ini. Saya suka bertanya kepada Ahli-ahli Yang Berhormat sekalian adakah bijak bagi kita berbaik kepada cara-cara yang lama iaitu di atas nama demokrasi dan kebebasan berucap, maka adalah

patut kita membiarkan anasir-anasir yang tidak bertanggungjawab bebas menjalankan tipu helah mereka untuk membangkitkan perasaan perkauman sehingga membawa bangsa dan negara kepada jurang kehancuran, ataupun kita bertindak sekarang ini juga untuk menarik kebebasan itu dari mereka supaya dapat kita dan demokrasi berparlimen berjalan dengan lancarnya. Saya yakin dan tidak ragu-ragu lagi apa yang kita mesti buat sekarang, begitu juga saya yakin apa yang diinginkan oleh seluruh rakyat negara kita di atas segala-galanya ialah supaya suasana harmoni antara kaum kekal terpelihara dan juga supaya negara kita mara terus ke hadapan untuk memenuhi hasrat mencapai perpaduan dan kemakmuran dalam suasana aman dan damai.

Tuan Speaker,

Sekiranya masih ada keraguan atau perasaan bimbang di hati setengah-setengah Ahli-ahli Yang Berhormat di sini mengenai pindaan-pindaan Perlembagaan yang ada di hadapan kita, saya berharap setelah dinyatakan dengan terangnya tujuan-tujuan serta kehendak Rang Undang-undang ini dan setelah mendengar penjelasan-penjelasan yang difikirkan perlu keraguan dan rasa bimbang mereka itu sudahpun terhapus hendaknya. Dengan itu saya meminta supaya Dewan yang mulia ini meluluskan pindaan-pindaan Perlembagaan ini dan menunjukkan dengan nyata kepada seluruh rakyat bahawa kita sekelian di sini berazam hendak menjamin jaminan sistem Kerajaan berparlimen yang sesuai dengan keadaan-keadaan di negara kita. Marilah kita semua yang cintakan serta taat setia kepada Negara ini berdiri teguh dan bersatu hati demi kepentingan utama menjamin bagi memelihara harmoni dan perpaduan untuk mengekalkan tujuan bangsa dan Negara supaya mara terus mencapai kemajuan dan kemakmuran.

Sir, in conclusion, I have no doubt in my own mind what we should do. I have no doubt also what the broad mass of our people, who wish above all that multi-racial harmony should prevail, and that our nation should develop peacefully towards greater unity and prosperity, want to do.

If there are doubts or misgivings in the minds of some Members of the House on the various constitutional amendments now before us, it is my hope that, having stated and explained the

objects and the intention of the Bill and after having listened to any clarification that may be necessary, these doubts or misgivings will have been cleared.

I, therefore, ask this House to approve these Constitutional amendments and show clearly to our people that we are determined to ensure the working of the parliamentary system of Government suited to our present conditions. Let all of us who have the love and loyalty of our country at heart stand united in the larger interest of ensuring national harmony and unity for the survival and for the continued progress and prosperity of our country.